

Helena Schuemie: 'De andere weg' Een indringende familiegeschiedenis. Uitgeverij Boekscout, Soest 2018. ISBN 97894021244601 (Kanker/ Familieverhoudingen/ Eenzaamheid/PO) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Covertekst: 'Helena Schuemie beschrijft in haar autobiografie het leven van een jong gezin, waarvan de vader van de vier kinderen kanker krijgt. Ook laat ze zien hoe met veel zaken werd omgegaan halverwege de vorige eeuw. Ze beschrijft moeilijke en verdrietige tijden die haar familie overkomen, maar los van alle moeilijkheden overheersen toch de mooie en liefdevolle momenten en het grote geluk wat haar gezin haar brengt. De kern van het verhaal geeft in zijn hele setting de tijd van weleer aan. Het geheel getuigt van de eenzaamheid en worsteling van de hoofdpersoon.'

Over de schrijfster:

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek.php?bid=8678> 'Helena Schuemie is in 1929 in Den Haag geboren in een liefdevol gezin met vijf kinderen. Na de middelbare school heeft ze de vierjarige opleiding voor het kleuteronderwijs gedaan en dertig jaar met jonge kinderen gewerkt, die haar inspireerden tot het vertellen van veel verhalen. Ze staat nog vol in het leven en vermaakt zich dagelijks met het schrijven van boeken, handwerken, tuinieren en geeft nog steeds lezingen over.'

Citaat:

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek.php?bid=8678> : 'De volgende dag maak ik een afspraak met de huisarts en nog dezelfde middag kan ik bij hem terecht. Als ik wegga vertel ik Kees dat ik even naar mijn oren laat kijken. Hopelijk krijg ik daar wel druppels voor, zeg ik hem. Ik kom zo snel mogelijk weer naar huis, ga maar een poosje slapen. Gelukkig ben ik, als laatste patiënt, snel aan de beurt, want ik ben wel erg zenuwachtig. Om mezelf geen geweld aan te doen, begin ik eerst over de druk op mijn oren en terwijl hij me nakijkt, vertel ik hem over de veranderingen bij mijn zieke man. De dokter reageert hierop niet, maar zegt na het onderzoek: "Ga even zitten, aan je oren mankeert niets maar ik zal je bloeddruk opmeten. Hij constateert dat die aan de hoge kant is en hij raadt me aan een tijdje niet te werken.

"Wat je man betreft, dat ziet er niet rooskleurig uit. We hebben het een tijd geleden erover gehad, dat hij kan winnen of verliezen. Het tweede is nu aan de gang, dit is het begin van het einde." Het dringt amper tot me door wat er gezegd wordt. Pas als hij me vertelt dat iedereen, die hem nog wil spreken dat op korte termijn moet doen, zolang hij nog heldere momenten heeft. Dan voel ik alle kracht uit me wegzinken, mijn man is aan het doodgaan.

"Morgen kom ik bij hem kijken en dan bespreek ik het verdere verloop met jullie. Ik zal zijn specialist in Amsterdam bellen en de zaak met hem overleggen." Hij geeft me een hand, wenst me sterkte en dan sta ik buiten.

Ik loop als een blinde en plotseling overvalt me vanuit mijn tenen een enorme oer huilbui. Ik huil heel luid, zoals ik dat in mijn kinderjaren deed. Het geluid breekt vanzelf door, zonder te stoppen. Ik steek de straat over en ga van de huizen vandaan langs de waterkant lopen. Niemand moet me zo zien of horen, nu niet. Zo kan ik niet naar huis.

Mijn man gaat dood. Kees, Kees waarom ga je van ons weg, dat mag je niet doen.
Godverdomme, mijn man gaat dood.'

Recensies/Extra: